

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/603/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214796
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214796.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/254/2012-130 zo dňa 16.5.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 440 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Martin), v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/2090/2009 (povinná K. B. - dlžník). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v lehote 15 dní, o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až 15.7.2009, keď poverenie vydal, stalo sa tak s omeškaním viac ako 8 mesiacov.

Navrhovateľ tvrdil, že on utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov, urgencie adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy argumentoval skutkovo tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej

satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pričom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 440 eur, vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania, výpočet vyvodil zo záverov viacerých rozhodnutí Ústavného súdu SR v nálezoch (navrhovateľ ich konkrétne označuje v návrhu) prijatých vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, písm. d/, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3, § 15, § 16, § 19 ods. 1,2,3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku 31.12.2012.

Prioritne konštatoval svoju právomoc označenú právu vec prejednať, keďže bola splnená zákonná podmienka predbežného prerokovania nároku u príslušného štátneho orgánu - Ministerstvo spravodlivosti SR.

Vec prejednal a meritórne rozhodol v neprítomnosti účastníkov podľa § 101 ods. 2 O.s.p., neakceptoval návrh navrhovateľa (doručený súdu 13.3.2014) o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 22Er/748/2009 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý (exekúcia vedená u exekútora pod sp. zn. Ex 2090/09) dňa 27.5.2009 podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 11.6.2009 súd vyzval exekútora podľa § 40 Exekučného poriadku na odstránenie väd návrhu na vykonanie exekúcie a poučil ho ako treba vadu odstrániť. Výzvu súdu exekútor prevzal 15.6.2009, reagoval na ňu až 28.7.2009. Súd poverenie vydal 15.7.2009. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pod sp. zn. SR 12416/08 zo dňa 9.12.2008, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. Karloveské rameno 8, Bratislava.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že od podania žiadosti o udelenie poverenia na exekučný súd, po udelenie poverenia zvolenému súdному exekútorovi uplynula síce zákonná lehota ustanovená § 44 ods. 2 EP účinného do 31.5.2010, súd však odstraňoval vady návrhu na vykonanie exekúcie. Pokiaľ navrhovateľ nesprávny úradný postup exekučného súdu videl v spôsobení prietahov v dĺžke viac ako 8 mesiacov, toto jeho tvrdenie sa preukázalo ako účelové a nepravdivé. Exekučný súd sa pri udeľovaní poverenia prietahov nedopustil, následne sa nedopustil nesprávneho úradného postupu, inak porušenia zákonom uloženou povinnosťou, v dôsledku ktorej mala navrhovateľovi vzniknúť tvrdená škoda.

Okresný súd uzavrel, že navrhovateľom tvrdené skutočnosti sa nepreukázali, nebol preukázaný nesprávny úradný postup orgánu štátu, teda súdu, tým neboli dané podmienky ani pre vyslovenie zodpovednosti štátu za škodu, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, a ktorú navyše navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal.

Súd neakceptoval procesný návrh právneho zástupcu navrhovateľa na doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku (navrhovateľ mal zadať objednávku na spracovanie), ktorý mal vyčíslieť výšku vzniknutej škody, vzhľadom na skutočnosť, že súd v konaní prietahy nezistil, následne nezistil nesprávny úradný postup exekučného súdu, preukazovanie výšky škody javí sa byť nadbytočné.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, úspešná procesná strana - odporca, by mal nárok na náhradu účelne vynaložených trov od navrhovateľa, odporca v konaní vznik trov nepreukázal, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd

nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúci podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal u súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušenie pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie na ktorom bez jeho účasti meritórne rozhodol. Odvolateľ zvýraznil, že v žiadosti o zrušenie pojednávania uviedol skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodnutia veci podľa § 15 O.s.p. Vec mala byť predložená na rozhodnutie predsedovi súdu a pre prípad, že predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu, mal podľa § 16 ods. 1 O.s.p. predložiť vec nadriadenému súdu. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú podľa odvolateľa porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich proti tvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritorne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdený skutkový stav.

Odvolateľ vytýka súdu odignorovanie všetkých jeho tvrdení o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencii, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, v tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (odvolateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné, ospravedlniteľné dôvody. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Jeho práva boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty, tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania.

Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na čl. 16 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní na výzvu súdu zo dňa 30.10.2012 (na čl. 14 spisu) výslovne uviedol, že súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Mária Gazdačková mala byť vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytýkajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na uvedené procesné závery bol potom neopodstatnený i návrh navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania. Neexistoval totiž dôležitý dôvod, pre ktoré pojednávanie (na ktorom okresný súd vec prejednal a meritórne rozhodol) malo byť odročené.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnem pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany. Mal vedomosť o postoji odporcu k prejednávanej veci. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhnúť dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využije alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytýkajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnem rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, keďže navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 22Er/748/2009 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 2090/2009), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora vydaním poverenia dňa 15.7.2009, stalo sa tak približne po jeden a pol mesačnej lehote po podaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, následne treba konštatovať, že skutkové tvrdenie navrhovateľa o omeškaní exekučného súdu s vydaním poverenia viac ako 8 mesiacov sa preukázalo ako tvrdenie nepravdivé. Nie každé nedodržanie lehoty v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6, ods. 1 Dohovoru (poukaz a závery rozhodnutia Ústavného súdu SR v nálezoch ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). V konkrétnej súdnej veci i za situácie, že poverenie bolo vydané po uplynutí 15 dní (s omeškaním približne jeden a pol mesiaca), nemôže zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Je potom opodstatnený následný záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal prvý základný predpoklad zodpovednostného vzťahu štátu za škodu titulom nesprávneho úradného postupu (z pohľadu zákona č. 513/2004 Z.z.) a to existenciu nesprávneho úradného postupu. Pri hodnotení zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup totiž musia byť kumulatívne splnené tri základné predpoklady: musí existovať nesprávny úradný postup, musí existovať škoda, a musí existovať príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Ide o nesplnenie hoc jednej podmienky tohto zodpovednostného vzťahu, už nie je možné konštatovať existenciu zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu.

V súdnej veci základný predpoklad (prioritný) namietaného zodpovednostného vzťahu splnený nebol. Nebol zistený nesprávny úradný postup (omeškanie súdu s vydaním poverenia podľa skutkového tvrdenia navrhovateľa s omeškaním v lehote viac ako 8 dní nebol zistený a nebol ani preukázaný). Za tejto existujúcej situácie potom bolo nadbytočné zaoberať sa otázkou príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. V tomto zmysle za nadbytočné treba vyhodnotiť i procesný návrh navrhovateľa, ktorý chcel preukazovať výšku škody (ním navrhovaný dôkaz, preukázanie škody znaleckým posudkom). Aj vo vzťahu k nároku na náhradu požadovanej nemajetkovej ujmy sa vyžaduje splnenie prioritného zákonného predpokladu a to nesprávneho úradného postupu, existencia takéhoto nesprávneho úradného postupu v dotknutom exekučnom konaní preukázaná nebola. Následne potom navrhovateľ nepreukázal dôvodnosť nároku ani na náhradu nemajetkovej ujmy.

Odvolačný argument navrhovateľa poukazujúci na aplikáciu § 114 ods. 3 O.s.p. a na tomto základe na spôsob rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b O.s.p.) svoje opodstatnenie nemá. Odporca písomné vyjadrenie k návrhu navrhovateľa predložil, a aj za stavu, že uvedené podanie odporcu súd nedoručoval navrhovateľovi, skutkové argumentácie odporcu sú navrhovateľovi známe z ďalších skutkovo a právne obdobných sporoch, ktoré u okresných súdov v tisíckach konaniach navrhovateľ založil.

Ďalšie odvolacie argumentácie neboli spôsobilé vyvrátiť vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .